

Dolgi prsti.

Spisal E. Gangl.

lepo je gledati drevo, kadar ga odeva spomladi dehteče, pestrobajno cvetje. A še lepše je gledati drevo, kadar dozori sad in se vabljivo smeje z zelenih vej, češ: „Pridi, odtrgaj in použij me!“

Pridi, odtrgaj in použij me! — Da, to je jako lepo rečeno! Ali druga stvar je, ako tudi smeš vedno priti, odtrgati in použiti. Kaj pomaga še tako lepo vabilo, če pa raste jablana na sosedovem vrtu in če je sosed Mlakar siten in strog mož, ki pazi na jabolka, kakor bi bila napravljena iz samega zlata?

In da je vabilo še zavedljivejše, raste tista jablana prav tik plota, in njene veje segajo venkaj na sosednje dvorišče, jabolka pa, lepo zrela in sočna in sladka, se smejejo vsakomur, kdor gre mimo, in vabijo vsakogar, kdor dvigne pogled — morda nehote in nevede — tja gor do polnih vej.

Sosed Mlakar je sadil, cepil in vzgajal vse svoje sadno drevje sam. Na njegovem vrtu, ograjenem z visokim, varnim plotom, so rasle jablane v lepih, ravnih vrstah. Stale so kakor vojaki, ki se naravnajo k paradi. Podolgem in počrez so stale jablane v ravnih vrstah, da jih je bilo še tujcu veselje gledati, kaj šele njemu, ki jih je sadil, cepil in vzgajal? Zato je pa tudi sosed Mlakar tako ljubil svoj sadni vrt. Z lastnim trudom ga je uredil tako vzorno, da mu ga ni bilo para daleč naokolo, zato pa tudi ni mogel trpeti, da bi nepoklicana roka segala po njegovem sadu in da bi se po tujem grlu pocejala sladkost njegovih dreves.

Ostalo njegovo posestvo je oskrbovala Mlakarjeva družina, gospodar sam je pazil na sadni vrt. Ta se je razprostiral tik ob hiši, zato pa je bil Mlakar tudi vedno na vrtu, če le ni bilo prehudega deževja. Od ranega jutra, do kasnega večera se je izprehajal med debli, trebil in snažil drevje, pobiral odpadla jabolka, premišljal in štel, kdaj jih bo treba obrati, in računl, koliko izkupi zanje in koliko si jih prihrani za dolgo zimo. Jabolko po obedu — in to pozimi! — ali veste, kolika slast je to?

Peter in Pavel — bosonoga, gologlava in goloroka brata — sta uživala šolske počitke po mili volji. Časa sta imela toliko, da ga je bilo preveč. Zjutraj sta sicer gnala očetovo govedo na pašo, toda kmalu sta zopet pritirala živino domov, in tedaj je bilo obilo svobode tja do popoldanskih ur, ko si je zopet kravica z lepim telcem zaželela paše pod milim nebom. Od paše do paše nista imela Peter in Pavel drugih misli, nego kaj bi počela, da bi jima bilo lepše in ugodnejše.

Začela sta z igrami. Njihovo dvorišče, dotikajoče se Mlakarjevega plota, je bilo sicer jako prostorno, ali najrajša sta se smukala tam ob Mlakarjevem plotu, prav tam pod zelenimi, z jabolki obloženimi vejami. Nihče ne bo dolgo ugibal, zakaj ravno tam.

Ah, kdo bi si ne želel tistih lepih jabolk? Ali kako naj pride človek do njih? Kako naj prideta do njih Peter in Pavel, ki sta — vseh muh

polna — dobro vedela, da je sosed Mlakar ves božji dan na vrtu in da bi ju gotovo zagledal, če bi pristavila lestvo ali s krepelcem poklatila sad, ki raste na tujem drevesu in mora biti že za tegadelj desetkrat slajši.

To je res: časih je padlo jabolko kar samo ob sebi z veje. Ali to ni bilo tako dobro, ker ga je razjedal črv. In vsak pameten človek ve, da ni črvivo jabolko nikoli tako dobro kakor ono, ki ga utrgaš z lastno roko z drevesa.

Poizkušala sta tudi drugače. Zdaj je poskočil Peter, zdaj Pavel visoko v zrak, da bi dosegel jabolko. Ali to poskakovanje je bilo vedno brezuspešno: Peter in Pavel sta zmerom poskočila prenizko, jabolko pa je viselo previsoko.

Pa še nekaj drugega je bilo. Kadar je kaj zaropotalo tostran plotu, je jezno zakašljaj in zamrmral Mlakar onkraj plotu, češ, pazite se, jaz, Mlakar, tudi pazim!

„Že mrmra skopi stavec,“ sta zašepetala Peter in Pavel drug dru-

gemu in se brž skrila za vogel ali počenila na tla ob plot. Časih sta pokukala tudi skozi razpoko v plotu, ali ni morda Mlakar odšel z vrta. Nikoli ni odšel z vrta. Če sta pokukala desetkrat, sta ga videla desetkrat med

drevjem: roke sklenjene na hrbtu, v eni palica, oči uprte v vrhove dreves — tako je hodil po vrtu! Potem pa naj pride človek do jabolk!

Pa sta jo vendarle izvila! Nekaj dni sta že zapazila, da Mlakar po obedu rad leže v travo prav ob plotu in — zadremlje.

„To-le je čas in prilika, da prideva do jabolk!“ ukreneta brata.

Da! Skoraj pojde! Starec spi kot polh! Poizkusila sta že. Peter je nalašč potrkal po plotu, ali se Mlakar ne zbudi. Pa kaj bi se zbudil, ko spi kot polh! — Na staro, izsušeno korito sta položila desko, nanjo pa je stopil Peter, pripognil hrbet in se uprl ob kolena.

Ena, dve, tri — skok! — in Pavel mu je sedel na hrbtu. Tedaj ga je pa zaneslo na stran, da je omahnil z vso težo ob plot. Brž se je zravnal in se prijel z desnico Petrovih las, levico pa je iztegnil po jabolku. Za las je manjkalo, in že bi ga bil imel. Smeh mu je zaigral okolo usten, sline so se mu nabrale v ustih.

„Brž, brž,“ zaprosi Peter, „hrbet me boli!“

„Pa te bo še kaj drugega, tatinska svojat!“ zakriči v tem trenutku Mlakar in seže v Pavlove lase. Petra obide zona, da mu klecnejo kolena, a Pavel obvisi v Mlakarjevi krepki roki.

„Tatovi, tatovi, cigani!“ vpije Mlakar.

Na pragu se prikaže oče. Petra in Pavla je zasrbelo po vsem životu.

Razni cvetovi.

Najlepši cvet
je makov cvet:
tako cveti,
tako se rdi —
kot sram bi ga
bilò vse dni.

Najgrši cvet
je zajčkov cvet:
tako stoji,
tako dehti —
kot jokal se
vse bi noži.

Najslajši cvet
je rože cvet:
tako sladak,
tako krotak —
kot v srcu bi
ga nosil vsak.

Najgorši cvet
je slačkov cvet:
tako je čist,
tako je bel —
kot bi se pral
vsak dan vesel.

Najmilši cvet —
spominčic cvet:
sladkó se mi
smehlja z očmi:
„Zaté moj cvet
cvete, dehti . . .“

Cvetko Slavin.

